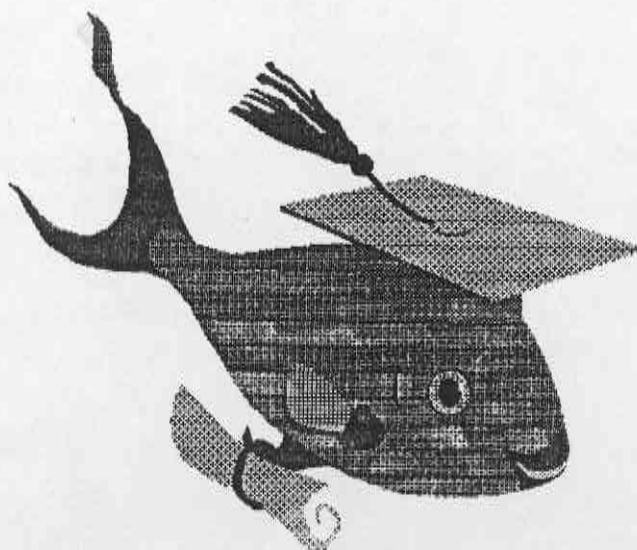

Mladika

list Osnovne šole
Mladika Ptuj

april '95

UVODNIK

Starši pripomorejo, da živimo naše življenje čimbolj pestro. Če ne bi bilo njih, ne bi nikoli spoznali sveta, ki se zdaj vrti okrog nas. Nihče si namreč ne izbira svojih staršev. Njihova dolžnost je, da nam pomagajo na poti do pravega življenja.

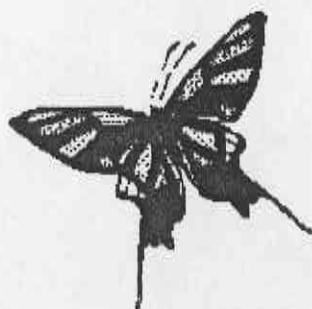
Bolečina nikoli ne poneha pri otrocih, ki so ostali brez staršev ali pa imajo samo še enega. Ko otroci nimajo nikogar, ki bi mu zaupali, mnogokrat iščejo vrstnike izven doma. Taka družba je lahko dobra ali pa ne.

Skušajte takšne stvari preprečiti in se ozreti po žalostnih obrazih, ki so tudi v veselju videti objokani.

Otroci potrebujejo ljubeče starše in vso njihovo skrb, ki nam bo dala vedeti, da na tem krutem svetu še nekoga zanimamo in nismo zavrženi.

Spoštujmo in ljubimo starše, kajti ljubezen je njihova neumrljiva duša.

Mateja Turnšek, 8.a

O DRUŽINI

Težko je opisati družino tako, da bi tisti brez nje vedel, kakšno je vzdušje v njej. Vedno redkejše so srečne družine, ki se ob dolgih zimskih večerih pogovarjajo, v katerih znajo člani poslušati drug drugega.

Da bo življenje v naših družinah čim bolj harmonično, se bomo morali potruditi tudi mi, saj prav zaradi nas pride včasih doma do prepira.

V primeru, ki ga bom navedla, boste morda našli tudi del zgodbe, ki se je pred nedavnim odvijala pri nas.

Rajko je zaloputnil z vrati, ker ni smel na igrišče. Negativna ocena je mamno vrgla iz tira. Košarka odpade, dokler ne popravi ocene.

Sin pa se ni bal mamine jeze niti pol toliko kot očetove. Ta je prišel domov hitreje kot ponavadi. Bil je prav židane volje, ker so ga v službi premestili na boljše delovno mesto. Veselega razpoloženja ni pokvarila niti enica.

Oče je sinu pojasnil, zakaj mu take ocene ne smejo postati običajne. Mamina jeza je hitro izhlapela in z očetom sta se združila v misli, da naj gre Rajko na igrišče, če si to tako močno želi.

Tega pa je želja kaj hitro minila, saj se je zavedal, da bo treba mnogo trdega dela za novo pokončno držo matematike.

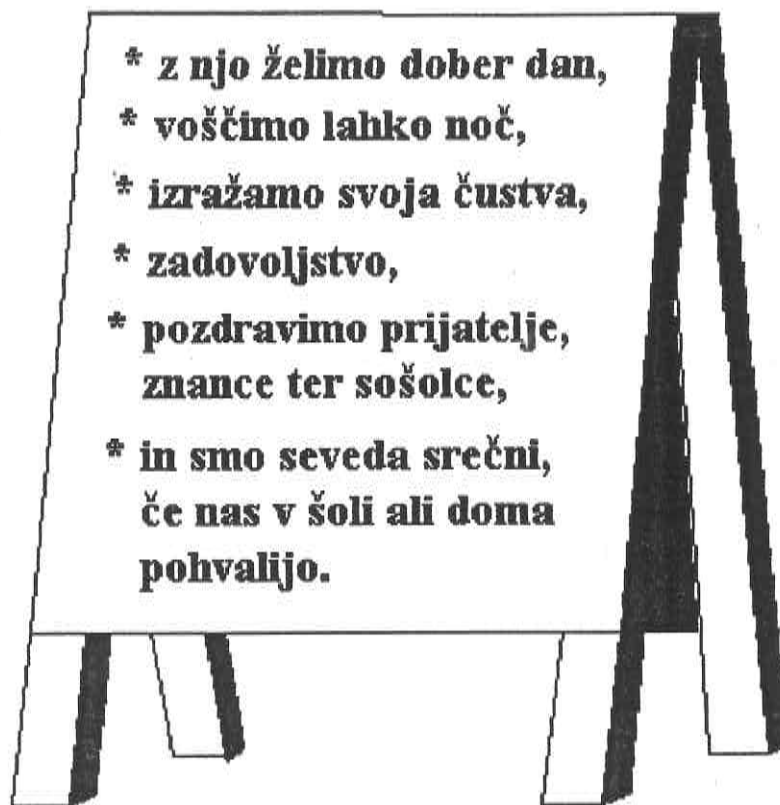
Večerjali so kot srečna družina, ki ji je uspelo premagati vse dejavnike, ki bi lahko pripeljali do nezadovoljstva.

Ilustrirala: Mateja Turnšek, s.a.

Barbara Vršič, 7.d

Prijazna beseda ima moč

Katja Plajnšek, 8.b

3. K

5
Moj prijatelj
je kuca. Ime mu je Ljilja. Je
samo moj in mič me ne koman-
dva. Ne tečnari, le igral
bi se je mano.

Bojana Z.

Prijateljstvo me pride samo.
Potruditi se moramo zanj.

Lina

Le prijazna *
beseda mi daje
moč, veselje.
Karmen

Pot do *
prijateljstva je
zelo dolga.

Do izgube
prijatelja pa zelo
kratka

Prijateljstvo mi pomeni
veliko. To pomeni, da sem
si z mekom dobra. Moja
prijateljica je Iva.

Moj najboljši prijatelj
je mič Tacek. Najraje
se kotali, igra z žogico
in magaja mami. Srečen
sem, ko ga opazujem.

Rok

Le se mamica ali
ati breza mame,
nimam volje do
dela.

Katja

Prijateljstvo lahko *
ustvariš le pametni
ljudje. Neumni ga ne
poznaajo.

Staša

Le sije *
sonce,
sem vedno
prijazen do
sošolk.

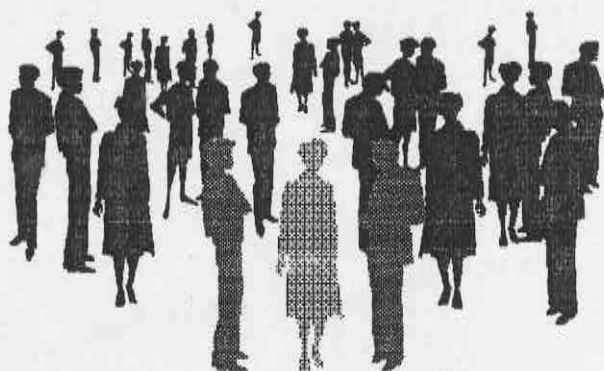
Jernej

OŠ MLADIKA Ptuj

VEČ ČASA POSVETIMO DRUŽINSKIM POGOVOROM

Ob letu družine je naloga nas vseh, da skrbimo za dobre odnose med ljudmi, zato veliko prostega časa porabim za pogovor s starši. Vsak dan se veliko pogovarjamo. Veliko pogovora namenimo predvsem odnosu med otroki in starši oz. starejšimi.

Odnosi med starši in otroki naj bi bili prijazni. Otroci naj bi spoštovali svoje starše. Starše naj bi ubogali, pomagali naj bi jim pri vsakdanjem opravilu. Predvsem pa je naloga učencev, da skrbijo za redno in sprotno učenje. Svoje starše najbolj razveselijo z dobro oceno in z lepim vedenjem, skrbeti pa morajo tudi za dobro voljo in dobro počutje. Slabega počutja ne smejo prenašati na sošolce v šoli in doma na svoje brate, sestre in starše. Prav tako ne smejo starši svojih službenih težav, ki jih je v današnjih časih veliko, prenašati doma na svoje otroke.

Vsem staršem, učencem in drugim ljudem priporočam, da se ob letu družine usedejo zvečer za mizo in se pogovorijo o raznih problemih. Prostega časa naj ne zapravljajo pred televizijo, ampak ga namenijo pogovoru. Šele takrat bodo videli, da nam manjka takšnih družinskih pogovorov, s katerimi bi odpravili razne probleme, ki se kopičijo iz dneva v dan.

Tatjana Smiljan, 7.c

DRUŽABNO SREČANJE S STARŠI

Leto družine je in na naši šoli potekajo družabna srečanja s starši, zato smo se na razredni uri pogovorili o tem, kako bi učenci in starši skupaj preživeli popoldan. Odločili smo se za razne družabne igre, sladko pojedino in brezalkoholne pijače. Vsi smo se veselili in nestrpno pričakovali veseli dan.

Končno smo dočakali sredo in ob treh popoldan smo se vsi dobili ob Dravi na Ranci. Vreme je bilo čudovito in bili smo zelo dobre volje. Tina, Dolores in jaz smo pripravile mize. Po kratkem prigrizku smo pričeli z družabnimi igrami. Sestavili smo dve ekipi, ekipo staršev in ekipo učencev. Sledila so naslednja tekmovanja:

prenašanje vode v lončkih, tek v vrečah, pihanje balonov v zrak, tek v predpasnikih, metanje balonov, napolnjenih z vodo v vedro, pantonima in prenašanje ping-pong žogice z žlico. Vse te igre so bile zabavne in smešne, najbolj pa mi je bil vseč tek v vrečah. Pri tej igri so se starši zelo trudili, tako da je eden od staršev celo padel, toda na srečo se je vse dobro končalo. S smehom smo nadaljevali igre. Ko smo z vsemi igrami končali, smo slišali rezultate. Starši so nas premagali. Kljub temu, da smo učenci izgubili, smo dobili tolažilno nagrado.

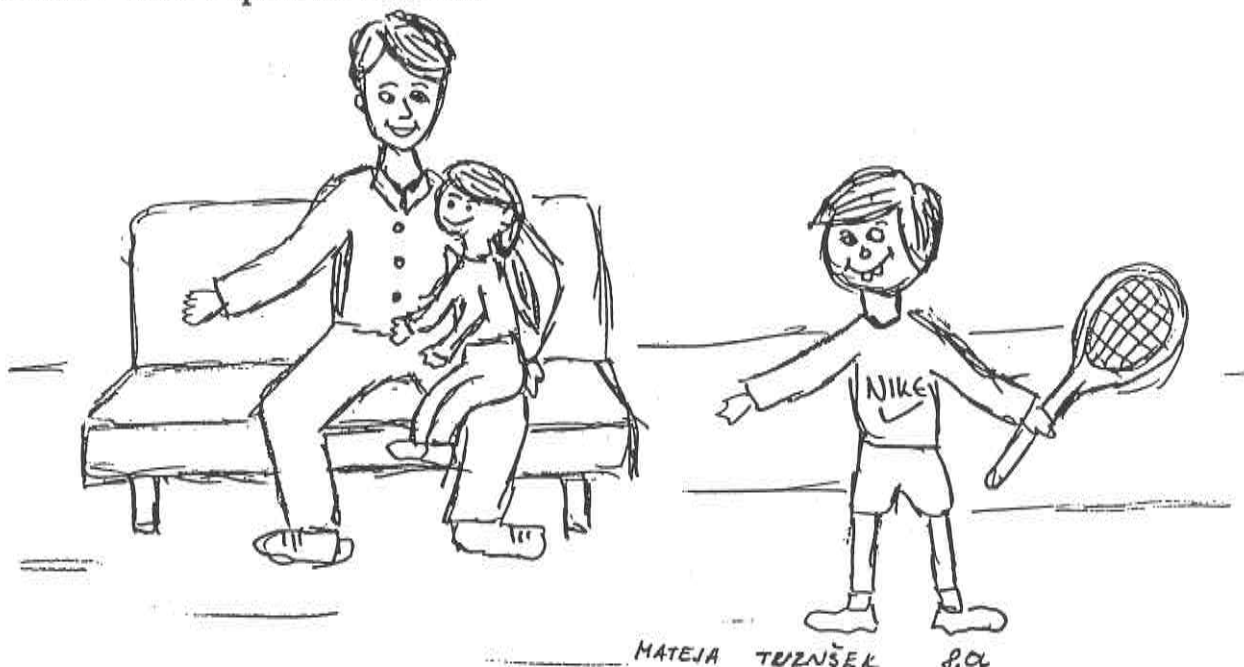
Za konec smo posedli ob mizah in se posladkali ter pogasili žejo. Dobili smo tudi sendviče. Učenci smo pričakovali zmago, vendar so se starši izkazali. Potem smo se skrivali, lovili in vozili.

Ker smo bili zelo zadovoljni, si želimo, da bi učiteljica organizirala še več takih srečanj s starši.

Tadeja Topolovec, 5.c

Družabne igre v družini

Stari ljudje so v dolgih zimskih večerih sedeli za mizo ali pečjo. Luščili so fižol ali cufali perje. Tudi sosodje so prišli pomagat. Otroci pa so poslušali zgodbe, ki so jih pripovedovali starši. Tudi zapeli so kakšno.

Danes pa ni več tako. Zastrupila nas je televizija. Preveč časa nam vzame.

Toda včasih pa se le posvetimo kakšni igri. Jaz imam najraje "štiri v vrsto", mama bi se raje šla "človek, ne jezi" se, oče pa bi kartal. Skoraj vedno obvelja moja. Ko igramo "človek, ne jezi se", rad goljufam in preskakujem po dva krogca. Včasih me ulovita, včasih pa ne. Ko tako vneto igramo, čas hitro mine. Zelo rad prisluhnem babičinemu pripovedovanju. Njena mlada leta so bila drugačna od mojih. Po svoje jim je bilo lepo.

Danes pa ne znamo živeti brez televizije in računalnikov. Tako pač je. Čas se spreminja in mi z njim.

Sašo Turnšek, 6.b

VEVERČKANJE

O tej igri mi je pripovedoval oči. Nekoč so imeli za igro manj časa, kot ga imamo danes mi, zato so za igro izkoristili vsak trenutek. Precej pogosta igra jim je bila veverčkanje. To pa zato, ker je oče šel domov mimo gozda. Najprej so s štetjem, (an ban pet podgan, en cigan, ena žaba) določili, kateri bo lovil. Potem pa se je pričelo plezanje po deblih in vejah. Ujeti nasprotnika je bilo precej naporno. Če je kdo slučajno stopil na tla, je lovil. Precej zanimiva igra, ne?

Marko Šamperl, 5.a

DRUŽINA

*Družina - velika ali mala
je vedno razigrana,
mama bere,
oče piše,
mi pa se igramo miške.*

*Včasih se vsi smejemo
ali pa jočemo,
vedno smo s starši,
karkoli ušpičimo.*

Jelena Vuković, 5.a

NA PIKNIKU

V razredu smo se dogovorili, da bomo priredili piknik. Nabrati je bilo treba kostonje! S Simono sva jih nabrali za celo vrečico.

Opoldan smo se sestali v Ljudskem vrtu. Vsak je prinesel s seboj kekse, bombone, pecivo, sok. Vse te dobrrote smo pripravili, ker smo imeli goste, naše starše.

Odpravili smo se na igrišče nad Ljudskim vrtom. Tam je čudovit prostor za piknike in družabne igre. Zakurili smo ogenj, na katerem so se spekli kostonji. Pripravili smo mizo s slaščicami in pijačo za jesenski živ žav.

Komaj se je uživanje v naravi pričelo, komaj sem pozabila ne sivino mesta, že sem morala domov zaradi petdesetega rojstnega dne mojega prijatelja.

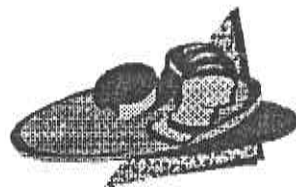
Anja Šuler, 5.a

NEUŽITNO KOSILO

V soboto se je mamica odločila, da bo skuhala dobro želodčkovo juho. Kuhat jo je dala že zelo zgodaj.

Po zajtrku smo se z mamico in mlajšim bratom odpravili v mesto. Starejši brat Matej pa je ostal doma. Ker mu je mamica pozabila naročiti, naj ugasne plin, se je juha počasi smodila. Po dolgem času je Matej le nekaj zavohal, odšel v kuhinjo, in namesto da bi plin ugasnil, je dodal vodo in juho pustil kuhati na majhnem ognju.

Ko smo čez dve uri prišli domov in zavohali zasmojeno, smo se prijeli za nos. Jaz sem stekla odpret kuhinjsko okno, mami pa si je ogledovala prismojeno juho. Zasmojeno je odrezala stran in jo dala znova kuhat. Juha je še vedno imela čuden okus. Mamico sem vprašala, če je juha užitna in odgovorila je, da je. Ker sem imela to juha rada, sem jo le nekako pojedla.

Maja Purg, 5.a

KLJUB VSEMU SMO SREČNI

Živimo na vasi in v družini smo štirje. Imamo veliko hišo, košček zemlje in živali. Zaradi tega sem srečna, saj imam vse, kar si želim. Ampak v tem mojem lepem svetu je ena pomanjkljivost.

Moja mami je gospodinja, vendar ni v tem problem. Ati začne delati ob petih ali ob šestih zjutraj in se vrne domov ob štirih popoldne. Včasih ima nočno službo, in ker je zaspan in utrujen, podnevi spi. Zaradi tega se malo vidimo in malce odtujujemo. Mami se trudi, da nama je s sestro lepo, ko atija ni doma, a kaj ko del mozaika manjka.

Ko imamo kosilo in sedimo pri mizi, imamo pripravljene štiri krožnike. A kaj, ko en krožnik ostane nedotaknjen. Ko se ozrem nanj, me popade žalost in bes hkrati. Najraje bi zavpila: "Služba, vrni mi očeta in veselo družinsko življenje!"

Ampak v tem času, ko je vse več brezposelnih in se kriza veča, žal, to ni mogoče. Zato se moram zadovoljiti s tem, da si očeta delim z njegovo službo.

Ko premišlujem o vsem tem, ne prezrem nečesa pomembnega. Ob atijevi vrnitvi domov nastopi veselo olajšanje in vsa vesela si rečem: "Oh, kako je lepo, da smo končno vsi skupaj!"

Ko sedimo za mizo in nas opazujem, se zavedam, da smo kljub temu, da smo malo skupaj, ena izmed najsrečnejših družin.

Petra Mihelak, 8.d

TAKO MALO SMO SKUPAJ

Za našo družino lahko rečem, da je zelo razbita. Oče in mama sta se ločila pred šestimi meseci. Oče še pride kdaj pa kdaj domov, a se pogovarja prav malo. Po navadi sede pred televizor ali računalnik in hoče imeti mir. Včasih greva s sestro v njegov novi dom, a to je le včasih, ker si izmišlja različne izgovore, da naju ne bi vzal s sabo. Očeta vidim le malokdaj.

Mama prihaja ob treh iz službe in pripravi kosilo. V tem času se pogovarjamo o šoli. Po kosilu odhitim ali na plesne ali pa na kolesarki trening. Vrnem se šele čez dve uri ali pa še pozneje. Ko se vrnem, me že čaka večerja. Po večerji ponavadi sedemo pred televizor in "buljimo v škatlo."

Kakršen koli pogovor začne vedno mama. Včasih reče: "Danes zopet ni bilo očeta. Zdaj ga že dva tedna nisem videla. Me prav zanima, kaj si bo izmislil za izgovor." Jaz pa dodam: "Tudi klical ni že dva tedna ali pa še dlje."

Mlajša sestra je stara 13 let. Tudi ona ima treninge. Nastopa z mažoretami. Če nima treninga, ima druge obveznosti, ali pa je s prijateljicami. Tako mama ostaja sama doma, zato gre tudi ona k svojim prijateljicam na kavo.

V naši družini se lahko normalno pogovarjamo le v soboto in nedeljo. Postali smo si že skoraj tujci in si med sabo skoraj nič ne zaupamo.

Mislím, da bi bilo vsaj malo drugače, če bi se oče vrnil in zopet živel z nami, ker je tudi on del naše družine.

Peter Mlakar, 8.b

OH, TA MAMA!

Ob petkih je pri nas zmeraj enako - zelo burno. Jaz bi rada šla ven, moji starši pa nasprotujejo. Tako da pride včasih do celournih pogovorov. Včasih se potrudim in prinesem domov dobro oceno. Takrat je videti vse drugače, kot namerava mama izpeljati.

"Mama, danes sem bila vprašana fiziko in sem dobila petko. Vidiš, da se učim!!"

"Ja lepo. Saj se učiš - ampak premalo."

Nekaj časa molčim, ampak ne dolgo: "Mama! Veš, danes je ful dober koncert na Muršičevi..".

"Ja, ja in ti bi rada šla, kajne?"

"Seveda."

"Tina! Veš kaj smo se zmenili? Se še spomniš? Dogovorili smo se, da ne boš hodila ven vsaki petek..."

"Ampak, mama, Vida, Snježana, Tanja, Tamara in Lea tudi grejo..."

Mama je že pozabila na tisto petico, zabila si je v glavo, da ne grem in pika. Jaz sem pa sitnarila in težila, kakor da bi imela zadnjih osem ur življenja.

"Tina!!"

"Kaj?"

"Ne!!!"

"Joj! Nikamor me ne pustiš, kakor da bi bila stara osem let... Ne, hodim v osmi razred... To je zadnje leto. Se spomniš? Ha??"

"Kolikokrat si bila v tem mesecu že veni... Razmisli! Vsak petek!"

"Ne. En petek sem prespala pri Vidi."

"Ne."

Bila sem jezna. Povesila sem nos in odšla v svojo sobo. Ves čas sem poskusila razumeti : zakaj ne smem iti ven? Telefon je zazvonil in oglasila se je mama: "Prosim?"

"Lahko dobim Tino?"

"Ja, takoj. Samo malo počakaj... Tina!! Telefon!"

"Kaj?"

"Vida te kliče..."

Takoj sem stekla dol, ker je bila to moja zadnja možnost, da bi lahko šla ven.

"Vida?"

"Ja, greš ven?"

Poškilila sem proti vratom in videla mamo, nato sem zelo glasno povedala: "Ne!! Veš ne pustijo me. Uživajte! Aja, pokliči me jutri..."

"O.K. Adijo."

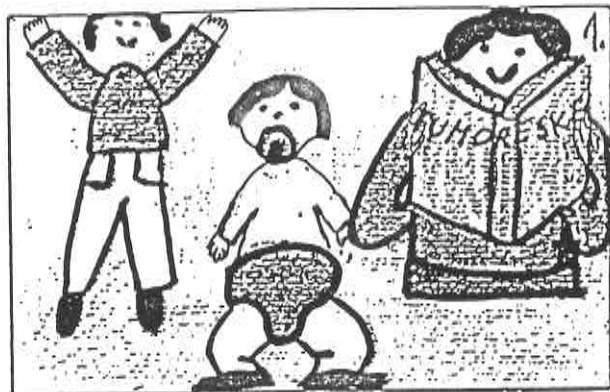
Moji mami je postalo neprijetno in prišla je do mene: "Pa idi, no. Kdaj boš doma?"

"Ob pol dvanajstih, ker se koncert začne komaj ob 10. uri."

Poklicala sem Vido in ji povedala to super novico. Bila sem vesela in ubogala sem mamo kakor v prvem razredu. Na koncertu je bilo zelo dobro in splačalo se je sitnariti, težiti in se tudi naučiti fiziko.

Tina Senčar, 8.b

V NAŠI DRUŽINI

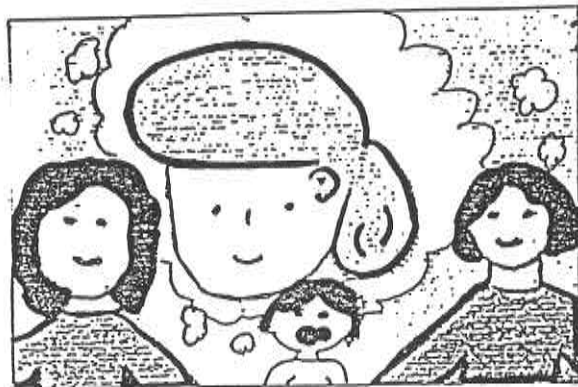

*V naši družini
trije smo pobalini.
Prvi skače okoli vogalov,
drugi se dere,
tretji pa knjige rad bere.*

*Ko pa moški glas zadoni,
poglavar družine se oglasi.
Takrat pa vsi utihnemo,
kot miške tiho vzdihnemo.*

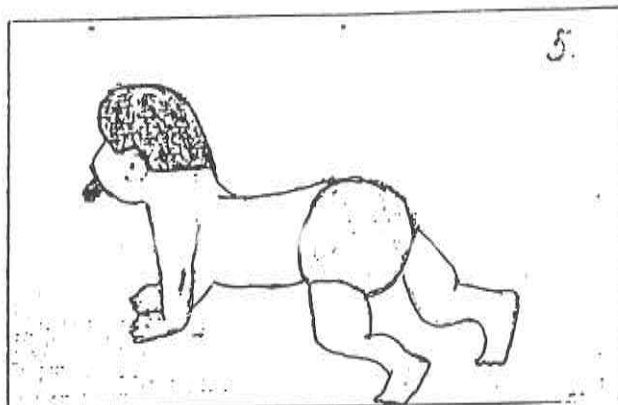
*In ko mama pridrvi,
polni upanja pogledamo jo vsi,
češ pomiri že očeta,
ker vsaka je minuta šteta,
naj bo oče že razumen,
saj ve, da je vsak od nas
po svoje še neumen.*

*Prva, ki skače okoli vogalov,
veliko mi je že pokazala oslov.*

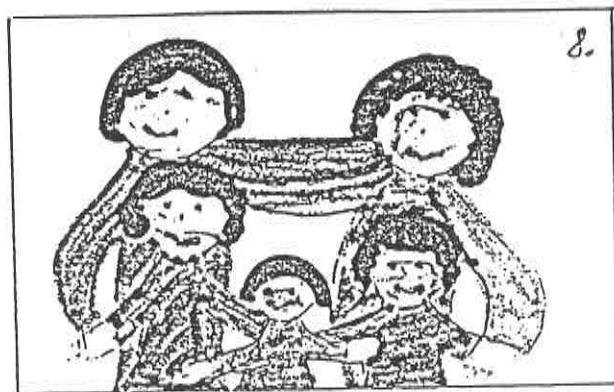

*Drugi, ki rad z jokom kritizira,
sploh še zobkov nima.
V plenice se prav rad podela
in s tem opravlja super dela.*

*Tretja, torej jaz,
ki knjige rada berem,
kar požiram črke
in sem pravi knjižni molj,
s tem pa le še odsotna bolj.*

*Mama prav zares je skrbna,
opravlja hišna opravila
in se kot Pepelka giba.
Oče pravi je vladar
in s tem hiše gospodar.*

*Takšna naša je družina,
ki ni nič bolj fina
kot kmetova rodbina.*

Ilustriral Andrej Vuk, 7.d

Aleksandra Krunič, 6.c

POT NA TRIGLAV

Zelo zgodaj smo se z avtomobili odpeljali do Aljaževega doma. Kar verjeti nisem mogla, da se vsi ti ljudje odpravljajo v isto smer kot mi. Slišala sem Prekmurce, Štajerce, Nemce... Bila je gneča, kot da smo na železniški postaji. Vsi so se pripravljali na veliki podvig. Vezali so si čevlje, se preoblačili in brskali po nahrbtnikih.

Oče je bil opremljen z vodnikom Slovenske planinske poti, s kompasom - višinometrom in posebnim zemljevidom Julijskih Alp. Bali smo se, da bi zašli, ampak kje neki, samo sledili bi tej množici planincev in bi gotovo prišli na Triglav.

Naša skupinica (ati, mama, sestra Petra, stric Oto, teta Milena in jaz) smo se odločili, da gremo po poti čez Prag. Ta pot je nekoliko položnejša kot Tominškova.

V koritu šumeče Bistrice smo si še natočili sveže vode in se počasi začeli vzpenjati. Po nekaj serpentinastih zavojih smo prispeli do prvih klinov. Oto in jaz sva se že začela vzpenjati. S težavo sem poprijela za naslednji klin, kajti moje noge so bile prekratke in težko sem plezala z ene skalne police na drugo. Nekaj metrov za seboj sem zaslišala tetin histrični glas: "Ne grem več naprej!"

"Zgani se, zaradi tebe se ne bo nihče vračal v dolino", je bila nestrpna Petra.

Milena se je res premaknila naprej, saj ni upala izzivati našega potrpljenja. Vedno ko sem se ozrla, sem komaj zadržala smeh, kajti teta je kar drevenela od strahu in se venomer ozirala v dolino Vrat.

Tesno smo se približali Triglavski steni. Ko smo prišli izza nje, nas je pozdravilo mežikajoče sonce. Toplota, ki jo je dajalo, je bila prijetna, a kmalu je postalo neznosno vroče. Hodili smo še dobro uro, ko smo zagledali najvišje ležečo stavbo v naših gorah, Triglavski dom na Kredarici. Kljub utrujenosti, ki smo jo čutili v nogah, smo pospešili korak.

Dom je velik in lep, ter ima skoraj dvesto ležišč. Z olajšanjem smo odložili težke nahrbtnike in slekli prepotene majice. Z očetom sva se pribila do notranjosti doma.

"Ni več ležišč!" je rekla ženska za točilnim pultom. Pogledala sem očeta, bila sem obupana: "Kaj bomo pa zdaj?"

"Jaz bom šel najprej do Planike," je dejal oče. Tudi več drugih planincev se je že odpravilo naprej. Dobro, da oče hitro hodi, sem si mislila in upala na vse najboljše. Zrak je bil vroč, mi utrujeni, do Planike pa še dobra ura hoda. Če tudi tam ne bo več prenočišč, bomo spali na prostem, a brez spalnih vreč nas bo pošteno zeblo.

Imeli smo srečo, dobili smo prenočišča na skupnih ležiščih. Vsi smo bili srečni in utrujenost nas je kmalu minila. V koči je bilo premalo prostora, zato se nismo zadrževali v notranjosti. Pojedli smo odlično joto in si potešili žejo. Polegli smo okrog koče in se predali sončnim žarkom. Oče nam je zmasiral boleče noge z zeliščnim mazilom.

Na ležišče smo morali čakati do pete ure popoldan, ko je oskrbnica zaklicala z močnim glasom: "Vsi, ki spite na skupnih ležiščih, za menoj." Odpravili smo se proti majhni stavbi, ki stoji za kočo. Le kam bomo polegli vsi, ki smo se tiščali v majhnem prostoru.

"Dva na eno ležišče" je rekla oskrbnica. V sobici je bilo štirinajst postelj, nas pa je bilo dvakrat več.

"Nahrbtnike na postelje", nas je opozoril oče. "Drugачe ne boste spali na postelji, ampak na klopi v jedilnici."

"Do desetih zvečer je električna, potem pa baterijske svetilke."

Do noči je bilo še daleč, posteljo pa je bilo treba varovati. Lahko bi se zgodilo, da bi se tvoj nahrbtnik znašel na tleh in na postelji kak drug.

Zvečer je bilo prav zabavno. Pripovedovali smo si šale in smejali, tako da sem komaj zaspala.

Ko se je začelo svetliti, je v naši mali sobi oživel kot v panju. Vsi zaspani in krmežljavi smo zlezli na prosto. Vrnili smo se z radensko, popili čaj in se pripravili na naporen vzpon na najvišji vrh naše domovine.

Svet je bil zjutraj, kot bi ga umil. Vrhovi gora so se svetlili v jutranji zarji. Plezali smo po ozkem jašku. Roke so me bolele od prijemanja jeklene vrvi in klinov. Ko se je končal, je bilo levo in desno od mene samo prepadno skalovje. Bila sem srečna.

Teta je tiho plezala za menoj in tudi ona je bila vesela, saj je strah premagala že prejšnji dan. Pod nami so bil spoštljivi prepadi, mi pa smo sledili zanesljivim klinom. Spustili smo se na ozek, hudo prepaden greben. Zapihal je močan veter, trdno sem se oklepala skal, da me sunek vetra ni vrgel v globino. Malo višje je bilo Staničevo zavetišče, takoj nato pa smo stopili na najvišji vrh Slovenije, Triglav.

Bila sem neizmerno srečna. Usedla sem se na tla in opazovala ljudi okrog sebe. Majhna skupinica je ravno sestopala, nekateri so si oblačili vetrovke, spet drugi so pili osvežilno pijačo. Bilo je jasno in oči sem si pasla na razkošnih domačih hribih in planinah, tja do Benetk.

Krstil me je stric Oto, ki je bil na Triglavu že pred leti. Dobila sem planinsko ime PLANIKA.

Barbara Varvoda, 7.a

Srečanje s pesnikom in ilustratorko

V šoli so nam povedali, da pridejo k nam učenci iz Frankfurta, z njimi pa tudi pesnik Niko Grafenauer in ilustratorka Marjanca Jemec - Božič.

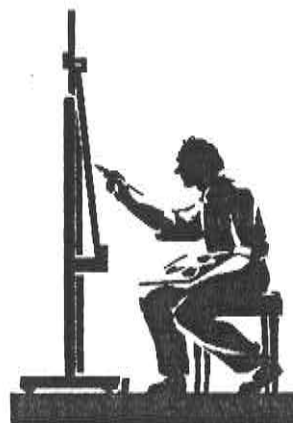
Vsi smo bili polni pričakovanja. Doma smo iskali knjige, ki jih je napisal Niko Grafenauer in katere je ilustrirala Marjanca Jemec - Božič.

Ko je nopočil dan njihovega prihoda, smo se vsi učenci in učitelji ter pevski zbor zbrali v šolski telovadnici. Čakali smo, vendar ju kar nekaj časa ni bilo. Ko sta prišla, sta se opravičila za zamudo in še dodala, da se pride z letalom iz Frankfurta prej na Ptuj, kot pa z avtom iz Ljubljane do Ptuja.

Kmalu smo začeli s prireditvijo. Najprej nam je pevski zbor zapel, nato pa sta se pesnik in ilustratorka predstavila. Pesnik nam je postavil nekaj ugank ter prebral pesmi. Ilustratorka pa je narisala Nano - malo opico in papagaja.

Učenci so ju spraševali o njunem delu, kako sploh nastane pesem in risba itd. Ko smo dobili vse odgovore na zastavljena vprašanja, se je zopet oglasil naš pevski zbor.

Vse prehitro se je končalo to srečanje s pesnikom Nikom Grafenauerjem in ilustratorko Marjanco Jemec - Božič. Želim si, da bi bilo takšnih srečanj še več, saj tako zvemo marsikaj zanimivega o delu pesnikov, pisateljev in ilustratork.

Mojca Sedlašek, 5.c

NAŠ TRETJI PROJEKTNI DAN

V začetku decembra smo na OŠ MLADIKA zaključili 3. projektni dan, ki je bil posvečen letu družine. Učenci smo na ta zadnji dan pred dnevom šole pripravili razstavo sadov svojega dela.

Verjetno vas zanima, kaj je nastalo. Učenci smo se pod vodstvom učiteljev lotili raziskovanja družine nekoč in danes. Pri tem smo ugotovili, da je bilo življenje včasih bolj težko, a vendar bolj prijetno. Otroci pa so mnogo bolj cenili hrano in obleko kot mi, ki imamo vsega dovolj, a nismo nikoli prav zadovoljni. Menimo pa, da nismo vsi taki.

Na razstavi smo se lahko navdušili nad igračkami naših in starih staršev. Iz starih družinskih fotografij smo razbrali, da njihov svet ni bil tako pester, kot je naš. Prelistali pa smo lahko tudi družinske albume. V našem raziskovanju pa so sodelovali tudi starši. Ker tudi sami radi berejo knjige, smo jih povprašali, katere najraje berejo. Ugotovili smo, da so nekateri res pravi knjižni molji, drugim pa mogoče za knjigo zmanjkuje časa.

V družini mora vladati prijateljstvo, sreča, pozornost, spoštovanje drug do drugega, zato se je nekaj učencev lotilo tudi tega, kako bi razveselili ob praznikih, predvsem rojstnih dnevih, mater in očeta ter ostale družinske člane.

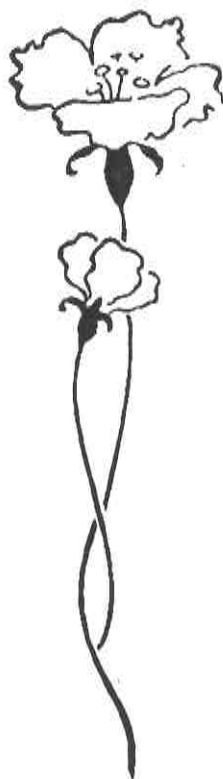
Lepo vedenje je zaželeno povsod. Zabavna knjiga Slavka Pregla Počasane muhe je mnoge opomnila na lepše obnašanje. Učenci pa so zbirali tudi pogovore o družini, druge pa so navdušile družabne igre, zato so jih nekaj tudi sami sestavili.

Predzadnji projektni dan smo preživeli zelo zanimivo, prijetno in samostojno.

Mojca Sedlašek, 5.c
Andreja Milošič, 7.a

Babica pripoveduje

Kadar imam čas, se velikokrat odpravim k babici. Rada se spominja starih časov, predvsem svoje mladosti in mi o njej tudi pripoveduje. Zgodba, ki mi jo je povedala nekega nedeljskega popoldneva, se mi je najbolj vtisnila v spomin. Takole je začela:

"Bilo je malo pred začetkom vojne, mislim, da leta 1940. Takrat je bila huda zima, vlekla se je že od oktobra. Pihali so mrzli vetrovi. V naši družini je imel kupljene čevlje samo oče, pa še tisti so bili pošvedrali. Mami in nam, otrokom je naredil sosed posebno obuvalo iz lesa in svinjske kože, podobno današnjim coklam. Da nas ni zeblo, smo si noge zavili v stare cunje, včasih pa nam je mama spletla nogavice iz volne, ki smo jo dobili od sosedov, ki so imeli ovce. Takšna obutev ni bila niti malo udobna. Zraven tega, da te je zeblo, si imel še vse žuljave noge.

Kadar smo po globokem snegu gazili v šolo, skoraj 8 km daleč, vsako jutro, še v trdi temi in zvečer nazaj, smo imeli noge vse pozeble. Ko smo prišli iz šole, smo nekaj časa sedeli pri peči, da smo se ogreli."

Babica še zdaj premišljuje o tem. Mislim, da so se v tistih časih ljudje s težavo prebijali skozi življenje. Najbolj ubogi pa so bili otroci. Danes se nam godi veliko bolje, toda veliko ljudi se tega sploh ne zaveda.

Maja Kumer, 6.d

Danes smo preveč prevzetni

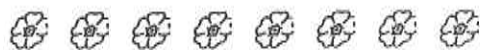
Ob dolgih zimskih večerih sedimo pri babici v topli kuhinji in pripoveduje nam o življenju v njeni mladosti. Z žalostjo gleda name, ko izbiram razno hrano in ni mi jasno, zakaj. Nato začne pripovedovati.

"Doma v družini nas je bilo pet otrok. Oče nam je umrl, ko smo bili zelo majhni. Prehladil se je, dobil jetiko in hitro umrl. Mama se je trudila in delala na zemlji, ki smo jo imeli, da bi nam pridelala dovolj kruha. Vsi otroci smo morali težko garati, da smo lahko preživeli. Vstajali smo rano, gnali živino na pašo, potem smo šli v šolo. Ko smo prišli iz šole, se nismo imeli časa učiti. Vsi smo morali delati na polju. Včasih je bilo vroče, bili smo izmučeni, vendar počitka ni bilo. Ob večerih smo mleli žito na žrmlje. To se mi je vedno zdelo zelo hudo, saj je šlo delo zelo počasi.

Mama je kmalu zbolela. Imela je raka in začelo se je počasno umiranje. Vsi otroci še niti osnovne šole nismo končali. Bilo nas je strah in bali smo se, kaj bo z nami.

Nekega večera nas je mama zapustila. Ostali smo sami in za nas je skrbela najstarejša sestra. Še bolj smo morali garati in življenje je bilo še trše. Vendar smo kmalu vsi odrasli, se poročili, si ustvarili družine. Zelo mi je hudo, ko se takole zmrdujete nad nekatero hrano. Mi v naših letih še niti kruha nismo imeli dovolj, kaj šele kakšne sladkarije."

Pogledal sem babico, ki je imela solzne oči in bilo me je sram, saj se je tudi ona trudila, da imamo polno mizo dobrot.

Iztok Petek, 6.b

SREČA - KAJ JE TO ?

Ko sta se mamica in očka ločila, je naša družina razpadla. Bili smo zelo srečna družina.

Očka je odšel v Nemčijo in si tam ustvaril novo družino. Zdaj ima ženo in sina. Jaz sem ostala pri mamici. Čeprav mi pomaga, da pozabim na to nesrečno ločitev, ji to ne uspe. Zdaj smo pač ločena družina, vsak na svoji strani. Različno razmišljamo, drugje živimo, pravzaprav postajamo tujci, pa ne družina. Vse mi kupita, če jima le omogočajo finance. To ni vse, kar otrok rabi. Potrebuje veliko čustvene ljubezni, ki jo nam data oče in mama. Pri meni pa tega ni, ker mamica ne more izraziti dveh ljubezni hkrati. Vendar to še ni vse. Tudi dedek in babica sta bila del naše družine, ampak sta pred dvema letoma umrla. Naša srečna družina je popolnoma razpadla. Ni je več.

Jaz sem brez babice, dedka in očka, mamica pa brez matere, očeta in moža. Čisto sami sva. Jaz sem otrok, ki je že skoraj pozabil, kaj je to SREČNA DRUŽINA.

Sergeja Zemljarič, 7.b

SEM DEL SREČNE DRUŽINE?

Večina današnjih družin najde premalo časa za pogovor, reševanje problemov... Starši le redko vprašajo, kako je bilo v šoli, kako se počutiš. Za svojega otroka si vzamejo malo ali pa tudi nič časa.

Pa vseeno je še tu in tam kakšna družina, iskrica v temi, ki pa poskuša obdržati družino takšno, kakor je bila včasih.

Babica mi je pripovedovala, kako so se kot otroci velikokrat zbrali v družinskem krogu, si kakšno zapeli, se pogovarjali in v očeh sem videla, da to pogreša.

"Družina je vse, kar si lahko želiš, zato se potruji, da boš del srečne družine!" mi je še rekla.

Dolgo sem razmišljala, kaj mi pomeni družina. Ali sta to samo ata in mama, ki se neprestano kregata zaradi vsakdanjih malenkosti; sestra, s katero se vse prepogosto kregam jaz, in babica, za katero mi je težko iti v trgovino.

Ali sem del srečne družine, družine, v kateri so odnosi urejeni, v kateri bi otrok lahko potožil težavo staršem in ti mu ne bi kupili čokoladice, da bi se bolje počutil, ampak bi se skušali z njim pogovoriti.

Ne vem. Vprašanja se na prvi pogled zdijo preprosta. Ampak za iskren odgovor se moraš poglobiti v dušo. Rada bi, da bi se tudi moji doma poglobili in spoznali, da so del družine.

Petra Krušič, 8.d

ZAKAJ ME NE RAZUMEŠ?!

Za svoje starše bi lahko rekla, da so še kar strogi, vsaj kar se potepanja tiče. Drugi otroci mojih let so lahko zvečer dlje zunaj in jim ni treba priti v hišo že ob osmih tako kot meni. Posebno stroga pri tem je mama, ki ne razume, da bi bila jaz rada s prijatelji.

Čeprav je sobota, mi mama naroči: "Glej, da boš ob osmih notri."

"Ob osmih?! Pa saj je vendar sobota in vsi moji prijatelji so zunaj!"

"Če te ob osmih ne bo, bom zaklenila vrata. Potem pa kar spi zunaj," se je razjezila in odvihrala v dnevno sobo.

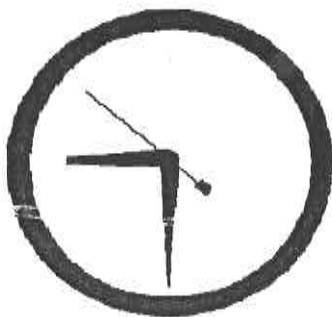
Zaloputnila sem z vrati in stekla k prijateljem. Ponavadi smo bili "na kupu" sredi ceste. Pa saj smo se umaknili, če je pripeljal kak avtomobil. Pripovedovali smo si šale in se zabavali. Bilo je veselo in pozabila sem na dom. Požvižgala sem se na to, da moram ob osmih biti doma.

"Bodi no tiho, Boštjan bo povedal nekaj smešnega!"

"Le zakaj se tiščiš k meni?!"

"Daša! Ne smej se tako kot počen lonec!"

Vse to, predvsem pa veliko smeha je bilo slišati. Vsi smo bili rdeči od smeha, malo pa tudi od mraza, saj je bila že pozna jesen. Ker nam je postalo dolgočasno, smo šli na sprehod. Ustavili smo se pri Andreji, ki je obljubila, da nam bo prinesla še nekaj peciva, ki ga je danes spekla. Pecivo je bilo dobro, zato se nam ni ljubilo iti naprej. Ostali smo pred Andrejino hišo, nekateri so tudi sedli na mrzlo, vlažno cesto.

Pogledala sem na uro. Pol devetih?! Hitro sem morala domov. Da bi čimprej prišla, sem prosila Ivana, če bi me peljal. Sedla sem na sedež njegovega mopeda in hitro me je odpeljal domov. Posloвила sem se in stekla k vratom. Pritisnila sem na kljuko, toda vrata so bila zaklenjena. S strahom sem pozvonila in srce mi je hitro tolklo. Prišla ja mama in jezno pogledala skozi okno.

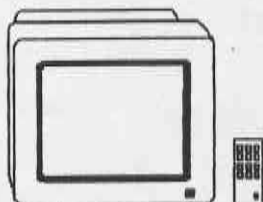
Odprla je in še preden sem lahko kaj rekla, mi je zabrusila tisto obrabljeno: "Saj sem ti rekla!" Potem pa sem po njeni dolgi pridigi le prišla do besede in ji povedala, da sem pozabila gledati na uro. To se lahko zgodi komurkoli.

Le zakaj ne razume, da sem rajši med vrstniki, kot pa da zraven nje gledam televizijo. Mladi se radi zabavamo. Saj je tudi ona bila mlada, mar ne. Ali ne ve več, kako je to? A se boji zame? Pa le kaj bi se mi lahko zgodilo? Če ji postavim tako vprašanje, reče samo, da bom že vedela, ko odrastem.

Urška Krušič, 8.d

TELEVIZIJA PRI NAS DOMA

Tako kot ostale družine imamo tudi mi barvno televizijo. Moja najljubša oddaja je Poglej me. Ker je to v času dnevnika, jo ponavadi posnamem. Mamina najljubša nadaljevanka je Santa Barbara. Sestra je bolj navdušena nad zabavnimi programi. Oče pa ne izpusti nobenega dnevnika in športne oddaje. Jaz sem včlanjen v videoklub. Od tam prinesem zanimive akcijske filme, ki si jih ob sobotah ogledam.

Na dan gledam televizijo kakšno uro. Ko me pa kakšna oddaja pritegne, se ta ura podaljša v dve uri. Ker dobimo veliko programov in ker imamo različne želje, se včasih prepiramo, kaj bomo gledali. Vsak hoče gledati svoj program in s tem jezi druge. Navadno menjujemo programe tako dolgo, dokler ne ostane slika na pragramu, za katerega se nihče ne zanima. Najbolje je, ko smo vsi zainteresirani za isti program.

Oče ni dovolil, da bi na televizor priklopil video igre in sem po njegovi zaslugi dobil svojo novo televizijo.

Res ne vem, kako bi lahko živeli brez televizije, saj nam prinaša novice iz vsega sveta, ki so čedalje bolj pomembne. Tudi za nas otroke se najde obilo zanimivih stvari.

Mitja Plemeniti, 6.b

KDOR NE UBOGA, GA TEPE NADLOGA

Pregovor pravi: "Kdor ne uboga, ga tepe nadloga." Vendar pa se ta rek velikokrat sprevrže še v kako kruto resničnost. Zdi se nam, da je sramota upoštevati besedo ubogaj. Včasih jo kar prezremo ali pa nanjo polagamo tako malo pozornosti, da je sploh ni omeniti vredno. Šele ko se nam potem pripeti kaj takega, ko gre za neubogljivost, se pokesamo in obžalujemo, čeprav je takrat že mnogokrat prepozno.

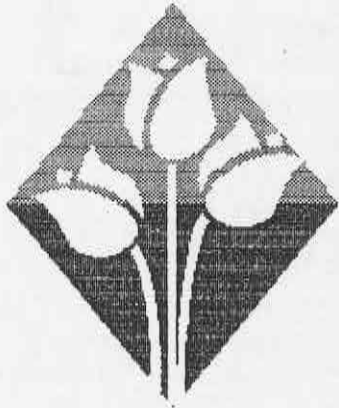
Pri nas, otrocih, se ta pregovor največkrat pojavlja, ko gre za učenje. Če le moremo, se izgovarjamo, ko nas mama ali oče opozarjata na učenje.

Spominjam se dne, ko me je mama opomnila, naj se učim nemščino, meni pa do tega ni bilo. Naslednji dan sem bila vprašana in dobila sem slabo oceno. Skoraj jokala sem, mama pa mi je rekla: "No, punčka moja, ali sedaj verjameš, da kdor ne uboga, ga tepe nadloga?!"

Magda Arnuš, 6.d

POMLAD

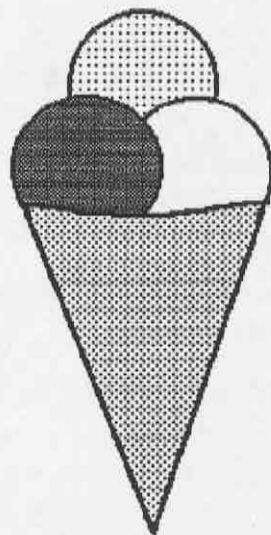
Pomlad je kakor rojstvo. Na rojstvo se pripravlja skozi vso zimo.

V pomladnih mesecih vse zažari v živih zelenih barvah in drevesa si nadenejo zelene čepice. Pomlad je tudi čas ljubezni. Takrat se ženijo ptički.

Jaz pa si kupim velik sladoled in ga ližem v nedogled.

Dolores Ogrizek 5.c

KDO JE KDO?

1. Hčerka očetove sestre je tvoja _____
2. Sestrin sin je tvoj _____
3. Mati tvojega moža je tvoja _____
4. Moji otroci so moji sestri _____
5. Tvoj mož je tvoji mami _____
6. Tvoji otroci so moževim staršem _____
7. Sestrin mož je tvoj _____
8. Od očetove sestre sestra je tvoja _____
9. Mamin oče je tvoj _____
10. Tvoj brat je tvojim otrokom _____
11. Ti si mamini mami (ženski spol) _____

ZET

SESTRIČNA

vnuki

svak

NEČAK

teta

TAŠČA

dedek

stric

NEČAKI

vnukinja

Katja Slaček, 7.d

JESEN

Ko poletje zaspi,
se živahna jesen prebudi.
Pri jeseni delo ne počiva.

Brž se obleče
in v culo barve zmeče.
Odpravi se na pot okoli sveta,
se kje ustavi, pa kaj pobarva.

Ta botra potrka tudi na naša vrata.

Poslika drevesa
in se polna doživetij
odpravi naprej.

Nazaj grede se še pri nas zadrži,
in hitro domov pohiti,
dokler je zima ne prepodi.

Monika Kropej, 5.c

Zakaj pravimo decembru gruden?

Slovenska oblika imena *gruden* je prastara.

Med ljudstvom so živel tudi nekatera stara, samonikla imena, kot so **kolednjak, božični mesec, veliki božičnik, venahtnik** itd.

Po mnenju razlagalcev izvira *gruden* iz besede *gruda*; zemlja se v mesecu decembru pod vplivom mokrote in mraza grudi.

VREMENSKI PREGOVORI

Sveti dan vetrovno, k letu bo sadje polno.

Kolikor bliže je božič mlaja, toliko hujši mraz prihaja.

O božiču zeleno, o veliki noči sneženo.

Če otroci nedolžni (28. dec.) so oblačni, k letu ne bodo tvoji kruha lačni.

Zelen božič - bela velika noč.

ZIMSKA POKRAJINA

Zbudim se zgodaj zjutraj. Pogledam skozi okno in se zastrmim v snežno pokrajino. Razveselim se ter opazujem.

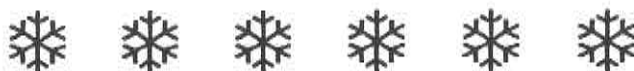
Vse je belo in tiho. Ponekod gledajo iz bele oddeje posušena stebela trave. Drevesa se pripogibajo pod težo snega. Pod našim oknom raste star gaber. Tik ob stebelu opazim premražene ptičke, ki se stiskajo v varno zavetje vej. Še vedno sneži. Narava je izredno tiha to jutro. Tu in tam opazim kakšen avtomobil, ki se trudi peljati po zasneženi cesti. Le tovornjaki s plugi hrumijo po cesti in jo čistijo.

Zagledam se v daljavo, v bližnje Haloze. Vse je mirno, čisto in belo. Kmalu se bodo tudi tam zbudili otroci in se razveselili snežne oddeje. Naredili bodo snežaka, smučišča in sankališča. Šli se bodo drsat na bližnje mlake, saj je tam mraz ustvaril debelo ledeno skorjo. Le potočki po grapah tiho žuborijo in ne dovolijo mrazu, da bi jih prekril led. Smreke ječijo pod težo snega, kdaj pa kdaj se usiplje sneg z njihovih vej.

Takšno je rano jutro. Ko bo dan vedno višji, bo tudi snežna oddeja postajala temnejša. Vsrkala bo ves smog, prah in drugo umazanijo iz zraka.

Umaknem se od okna ter se pripravim na pot v šolo v tem mrzlem zimskem jutru.

Iztok Petek, 6.b

PREDNOVOLETNO PRIČAKOVANJE

Vznemirjenost malemu Jernejčku dolgo ni dala spati. Že lani je sklenil, da bo buden pričakoval Dedka Mraza, vendar mu ni uspelo.

“Letošnje leto mi ne more spodleteti,“ si je dejal.

Svitalo se je že, ko je polbuden zaslišal ječanje duri. Odplazil se je do jelke k Dedku Mrazu in mu šepetaje rekel: “Dedek, letos mi ni treba pokloniti daru. Imam pa drugo željo, ozdravi, prosim, sestrico Marjanco, ki že dolgo leži v bolnišnici.”

Čakal je, da mu kaj reče, takrat pa se je oseba docela obrnila z obrazom proti njemu.

“Dedek, kaj nisi to ti?” je nebogljeno vprašal. Njegov oče je takoj ugotovil, da je rdeča nočna halja premotila sina, mučilo ga je, kaj in kako mu naj razloži.

Nekam zmedeno je začel: “Jernejček, veš z mamó sva ti mislila že večkrat povedati. Ti pa si tako navdušeno čebľjal o darilih in božičnem drevescu, da sva se odločila pustiti še nekaj časa v otroški brezskrbnosti. Kako naj ti rečem... Dedek Mraz ne obstaja, ni ga, on je bajeslovno bitje.”

“Kako, ni ga? Saj mi je prinesel darila! Poglej!” je pokazal na smuči, sadje in bonbone.

“To sva ti kupila mamica in jaz,“ je dejal oče, čeprav bi to najraje zamolčal..

“Lažeš!” je ves v solzah zakričal Jernej, nato pa se pustil potolažiti v maminem naročju.

Ona je dogajanje spremljala iz hodnika, kamor jo je priklical zvok telefona. Vzdušje je kaj hitro popravila, ko je možu naročila, naj gre v bolnišnico po že zdravo Marjanco.

Takrat so se Jerneju prižgale iskrice v očeh, iztrgal se je iz maminega naročja, stekel za očetom, tik pred vhodnimi vrati pa obstal. Poleg tega, da je ozdravela sestrica, je zunaj v velikih kosmičih padal sneg.

Bil je srečen, ker so se mu izpolnile vse želje, saj se bo lahko smučal. To je bil eden najlepših začetkov novega leta za Jernejčka.

Barbara Vršič, 7.d

SILVESTROVO PO MAMINO

Ko je bila moja mama majhna, so doma praznovali božič in tako se ob novem letu niso obdarovali. Edino moja mama je bila obdarovana, ker je imela za novo leto god. Ime ji je namreč Silvestra, pravimo ji Silva.

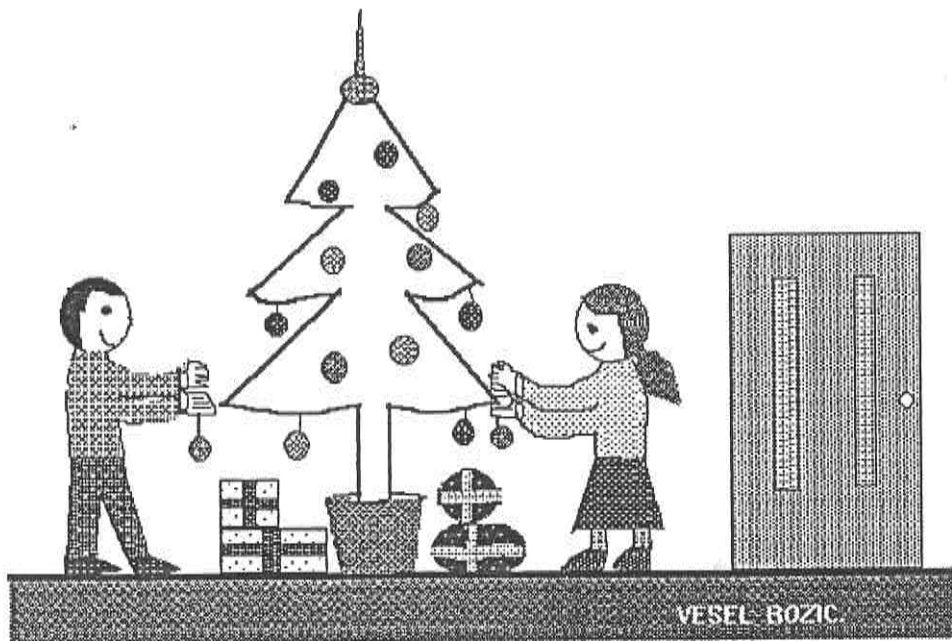
Na Silvestrovo zvečer se je vsa družina zbrala pri babici in dedku, kjer so v družinskem krogu dočakali polnoč. Ob tej priložnosti so ženske pripravile oziroma spekle razna jedila za silvestrsko večerjo. Že prej so napekle dosti drobnega peciva in potice.

Takrat se je v glavnem poslušal radio in šele kasneje se je gledala televizija. Mama se spominja, da so za silvestrovo vrteli gramofonske plošče na radijskem gramofonu.

Ob polnoči so pogasili luči in si ob šampanjcu zaželeli vso srečo in mnogo zdravja v novem letu. Njen stari oče je prvi zaplesal s staro mamo dunajski valček, Na lepi plavi Donavi.

Po polnoči so prišli tudi sosedge voščiti novo leto. Moja mama je do 18. leta morala po polnoči iti spat.

Franci Žižek, 6.a

ANDREJ HRNČIČ, 5.c

VESELI KOLEDNIKI

*Čase pregledujemo,
zase koledujemo
in za leto mlado
preobračamo navado:
nič od vas ne prosimo,
mi darove nosimo,
meh za smeh in vrečo sreče
Ciciban za nami vleče,
ne za hišo zidano,
le za voljo židano!*

Oton Župančič

LJUDSKE ŠEGE IN OBİČAJI

Božič je povsod po svetu tipičen družinski praznik. Ljudje takrat ostanejo doma; po prepričanju naših prednikov je tako velik praznik, da ga ne smemo motiti z obiski.

Najbolj znan božični običaj je krašenje smrečice, vendar je ta običaj tujega izvora; starejše je krašenje hiše z zelenjem in pisanimi trakovi.

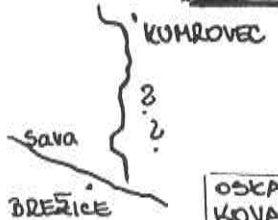
Božični kruh, ki ostane na mizi vse praznike, poznamo tudi pod imenom poprtnik ali poprtnjak, božičnik, mižnik, pomižjek, povstovjek itn.

Poleg kruha dajejo na mizo tudi žitna semena in druge poljske pridelke. Semenom pa pripisujejo potem tudi posebno zdravilno moč.

Koledovanje

Koledniki so hodili v božični dobi od hiše do hiše. Najprej so zapeli voščilno pesem - kolednico, potem so vse v hiši pozdravili in jim zaželeli vesele praznike, hiša pa jih je obdarila.

Na dan nedolžnih otrok (28. december) je na Slovenskem že od nekdaj znan običaj tepežkanje.

SLADKOVODNA ŽIBA	SLOV. ATLET	O.Š MLADIK	KURIR	LADO LESKOLA		OBLIKOVA LNA PLOČEV- INKA ZA ODTOK VODE	
ZAČET. ABECEDA		SLOVEN SKI SLOVAŠKO BOROVJE			O.Š MLADKA	19 in 25 ERKA LISA	
POSTOJA- NKA ŠOFERJ- ENI						P	ZELE- NICA
BOROVJE MED EVROPO IN AZIJO			TROPSKA PAPIGA	ŽENSKO IME	ART. TEN. IGRALKA		
DOLINA NA KOROŠK- EM	DEL OSTRESJA KJEZ ARABIJI				LISTNATO DREVO		
					VRTIJEK		
IBELSKI POLJOTEK						STAJA PLOŠČ. HERA	NATRIJ SAMOSTAJ V AVSTRISI
HALAVA- ŠIČ IVAN		ŽENSKO IME BEDAL				OVOJ	
NIZEK ŽENSKI GLAS			VRAJ VRELA VODA			SROTA	
TUSA DENARJA ENOTA					TEKOČA VODA	JEVERNA PTICA ORIS	
	MIK, PRIVLA- ČNOST			HITER PLES VAŽNO ŠIVILO			
	POMAG- ANJE					IME IGRALKA ZAKRVA	
		ŽENSKO IME					ANTON AŠKERC
							
						OSLOV GLAS	

Breda Mojsilović

S.a

DRUŽINSKI HOROSKOP

MATI

bik

Ker bo vaš mož tokrat prevzel vsa hišna opravila, se boste za nekaj časa lahko sprostili. Odšli boste lahko na fitnes, h kozmetičarki in na sprehod.

OČE

vodnar

Zvezde napovedujejo, da boste imeli zelo prijeten mesec. Lahko boste kaj skuhalih, generalno pospravili stanovanje, likali za vso družino. Skratka - imeli boste srečo, saj boste opravljali vsa ženska opravila.

BABICA

lev

Ta mesec vam ne bo ravno do družbe, zato se morate nadzorovati. Če boste železo predolgo puščali v ognju, se boste opekli, ko ga boste hoteli pobrati.

DEDEK

strelec

Čeprav vam zdravnik priporoča kak kozarček, ne pretiravajte. Vnuki, vas še prav gotovo potrebujejo. Če pa nameravate vnuke naučiti šah, morate biti še posebej trezni, saj je treba biti pri tej igri precej zbran.

SIN

dvojček

Nepričakovan obisk vam bo prinesel izredne novice, ki vam bodo v bližnji prihodnosti pomagale pri vaših osvajalskih pohodih.

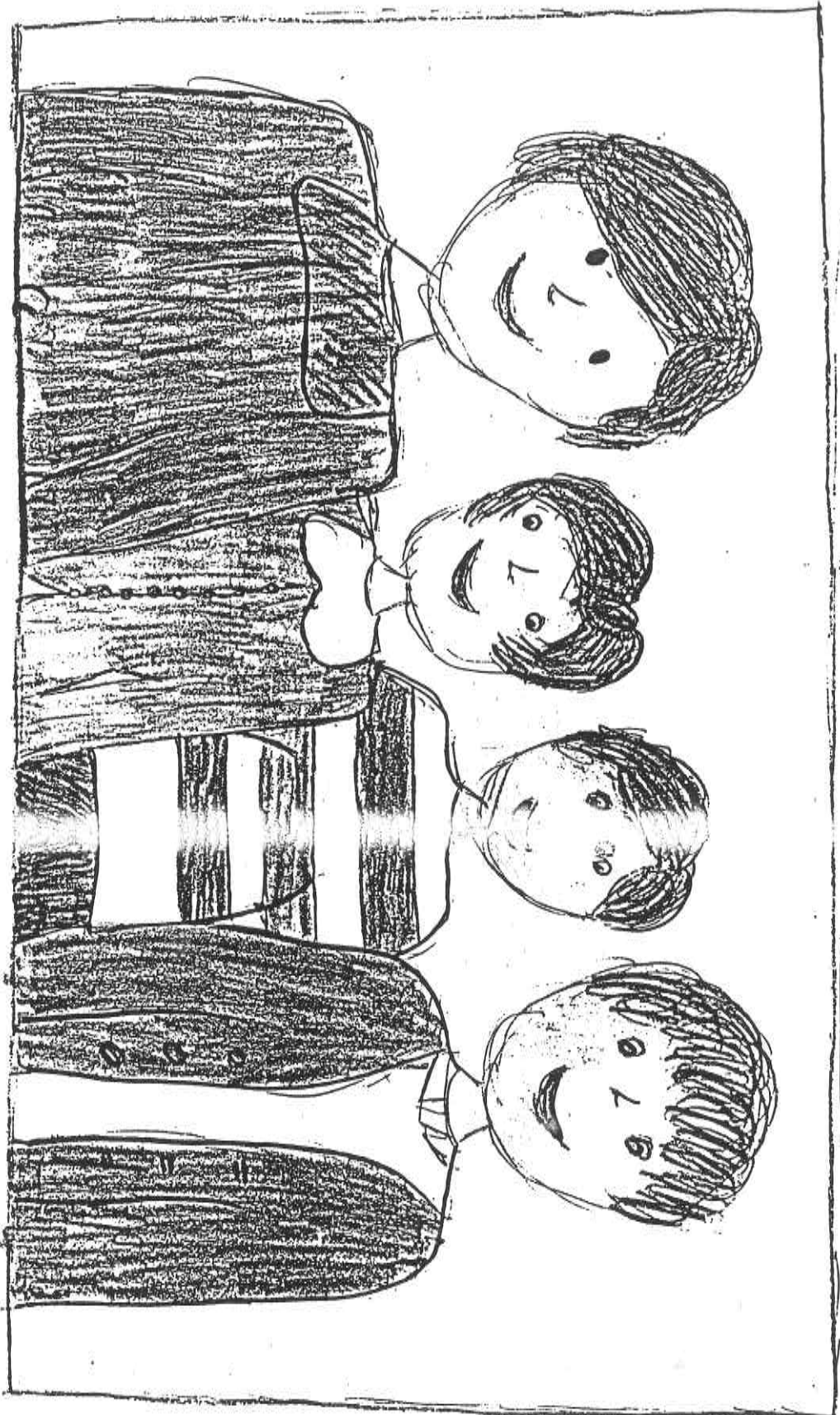
HČERKA

devica

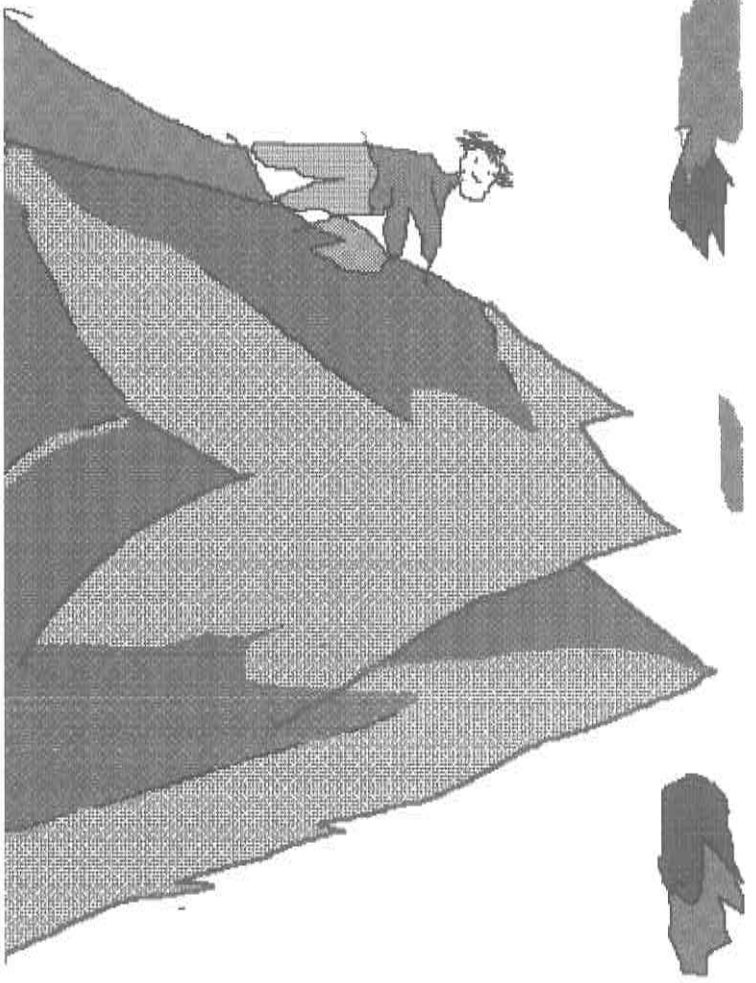
Tudi drugi bodo imeli korist od vaših idej, zato se bo močno dvignil vaš ugled v družbi. Zraven tega pa vam bo končno uspelo osvojiti srce osebe, ki vam že nekaj časa ne da spati.

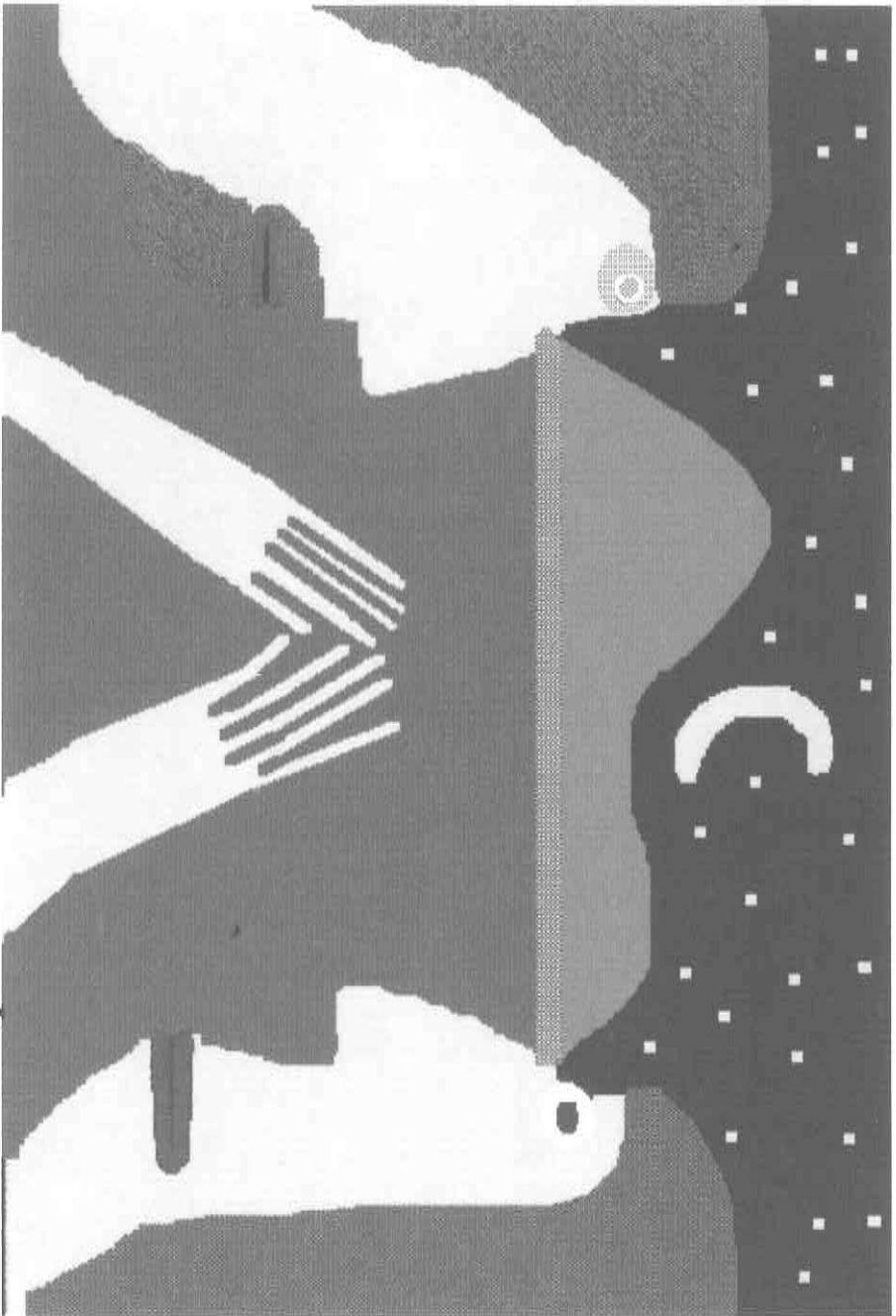
Živa Korbar, 6b.

Darya Gopalak
5.c

Sonix 7th 5th

Crto Kreft, 7.a

Mladika

*list Osnovne šole Mladika,
Žnidaričevo nabrežje 1, PTUJ*

Glavna urednica:
Mojca Sedlašek, 5.c

Mentorica:
Lidija Verlek

Sodelovali so:

*Magda Arnuš, Živa Korbar
Monika Kropelj, Aleksandra Krunic
Petra Krušič, Urška Krušič
Maja Kumer, Petra Mihelak
Andreja Milošič, Peter Mlakar
Breda Mojsilovič, Dolores Ogrizek
Iztok Petek, Katja Plajnšek
Mitja Plemeniti, Maja Purg
Mojca Sedlašek, Tina Senčar
Katja Slaček, Tatjana Smiljan
Anja Šuler, Mateja Turnšek
Sašo Turnšek, Tadeja Topolovec
Barbara Varvoda, Barbara Vršič
Andrej Vuk, Jelena Vukovič
Sergeja Zemljarič in učenci 3.c.*

